

Δέσποινα Αχλαδιώτη - Η Θρυλική «κυρά της Ρω»

✘ Η Ρω ή Ρώγη ή Ροπή, όπως την αναφέρουν διάφοροι χάρτες ή παλιά βιβλία, βρίσκεται 4 μίλια δυτικά από το Καστελλόριζο και σε απόσταση 12 μιλίων από τις τουρκικές ακτές.

Είναι το πρώτο νησάκι που βλέπει ο επισκέπτης από το πλοίο λίγο πριν φτάσει στο νησί προερχόμενος από τη Ρόδο, με την ελληνική σημαία να ανεμίζει και το Κάστρο να δεσπόζει στη μέση και ψηλά, σαν μάρτυρας μιας μακράς Ιστορίας πολυκύμαντης αλλά όχι ξεχασμένης.

Όταν οι Τούρκοι κατέλαβαν το Καστελλόριζο, την ονόμασαν «Καρά αντά», από το μελανωπό χρώμα των βουνών της.

Η ονομασία «Άι Γιώργης» δόθηκε από το μικρό εκκλησάκι με τη λιτή αιγαιοπελαγίτικη, μοναστηριακού ρυθμού, αρχιτεκτονική που μέχρι σήμερα σώζεται ιερό και αμόλυτο στο μικρό και πεταλοειδές λιμανάκι της Ρω.

Κοντά του υπάρχει μια μικρή αγροτική έκταση, που καλλιεργεί ο εκάστοτε διαμένων κτηνοτρόφος.

Η Ρω ανήκει «κατά κυριότητα» στο Δήμο Μεγίστης, ο οποίος κάθε τέσσερα χρόνια την εκμισθώνει σε κτηνοτρόφο κάτοικο Καστελλορίζου με τη διαδικασία πλειοδοτικού διαγωνισμού.

Σ' αυτό το άγονο νησί, έζησε μια Ελληνίδα νησιώτισσα. Η Δέσποινα Αχλαδιώτη .

Έγινε γνωστή στο πανελλήνιο ως «κυρά της Ρω» γιατί επί 40 χρόνια (από το 1943 ως το θάνατό της) ύψωνε την ελληνική σημαία στην ακριτική νησίδα της Ρω κάθε πρωί και τη κατέβαζε με τη δύση του ήλιου, για να πει σ' όλους, πως τούτος ο τόπος που πατούσε, απέναντι από τα τουρκικά παράλια, ήταν Ελλάδα.

Στη Ρω είχε εγκατασταθεί με τον άντρα της, Κώστα και την τυφλή μητέρα της από το 1924. Μετά το θάνατο και του άντρα της και της μητέρας της, η κυρα-Δέσποινα ή η «Κόρη της Ρω» όπως την έλεγαν στο νησί, κατόρθωσε μόνη της να κατοικήσει και να κρατήσει ελληνικό το νησάκι της, καλλιεργώντας και βόσκοντας εκεί τα λιγοστά ζώα της.

Το σπουδαιότερο είναι πως συνεργάσθηκε με τον Ιερό Λόχο και με άλλους αντιστασιακούς.

Στον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, πήγε στο Καστελλόριζο και εκεί έδρασε με τις αποστολές στρατευμάτων για τη Μέση Ανατολή, κρύβοντας και φυγαδεύοντας

αξιωματικούς και στρατιώτες. Τότε, όλοι σχεδόν οι κάτοικοι του Καστελόριζου, είχαν φύγει για τα γύρω νησιά, την Κύπρο, την Αίγυπτο.

Όταν με διαταγή των Άγγλων εγκαταλείφθηκε ομαδικά το Καστελλόριζο, εκείνη παρέμεινε μόνη στη Ρω. Και με θάρρος και ψυχραιμία αντιμετώπισε όλους τους κινδύνους. Εξαιτίας αυτής της ηρωίδας, το μικρό αυτό νησί παρέμεινε ελληνικό, στο οποίο ύψωνε τη σημαία ή χαιρετούσε με αυτήν τα διερχόμενα πλοία. Κι εκείνα ανταπέδιδαν το χαιρετισμό με τα σφυρίγματα τους. Για τον ηρωισμό της έγραψε αρχικά ο Μιχάλης Χονδρός στα «Καστελλοριζιακά Νέα» το 1960.

Μετά τα γνωστά γεγονότα του 1974, όπου Τούρκοι τοποθετούσαν κρυφά τη σημαία τους, η γυναίκα και το νησάκι της έγιναν γνωστά παντού. Την τίμησε η Ακαδημία Αθηνών, το Πολεμικό Ναυτικό, η Βουλή των Ελλήνων, η Εθνική Τράπεζα, Δήμοι, Σύλλογοι και άλλοι φορείς.

Η ίδια η Δέσποινα Αχλαδιώτη, είχε ζητήσει να ταφεί μ' αυτή τη σημαία:

Τα ξερονήσια του Καστελόριζου και της Ρω τ' αγαπώ.

Έμεινα μόνη μου το 1943 στο Καστελόριζο με την τυφλή μου μάνα, όταν έφευγαν όλοι οι κάτοικοι του νησιού στη Μέση Ανατολή και στην Κύπρο.

Με την Ελληνική σημαία υψωμένη και την αγάπη για την Ελλάδα βαθιά ριζωμένη μέσα μου πέρασα όλες τις κακουχίες...

Βέβαια η ζωή στη Ρω δεν είναι και τόσο ευχάριστη, αλλά νιώθεις πιο πολύ την Ελλάδα, χαμένος όπως είσαι στο πέλαγος, λίγες εκατοντάδες μέτρα από τις τουρκικές ακτές.

Την ελληνική σημαία θέλω να μου τη βάλουν μαζί μου στον τάφο.

Η «κυρά της Ρω» απεβίωσε σε ηλικία 94 ετών, σε νοσοκομείο της Ρόδου, στις 13 Μαΐου του 1982.

Στις 14 Μαΐου 1982, η Δέσποινα Αχλαδιώτη κηδεύτηκε με τιμές εθνικής ηρωίδας στο Καστελλόριζο και ετάφη κάτω από τον ιστό όπου ύψωνε τη σημαία.

Το φέρετρό της ήταν σκεπασμένο με την ελληνική σημαία.

Η μνήμη της, λειτουργεί σα γέφυρα που ενώνει την αρχαία Ελλάδα των αποίκων του 9ου-8ου αιώνα π.Χ., το Βυζάντιο, την παράδοση και τον πολιτισμό χαμένων πατρίδων...

Σήμερα στο νησί υπάρχει ο τάφος της, τα δύο μικρά σπιτάκια όπου διέμενε και το εκκλησάκι του Αγίου Γεωργίου, όλα δίπλα στο λιμανάκι.

Τον 1993, το έργο της προσπάθησε να συνεχίσει ο φυσικοθεραπευτής Κλήμης Ναυρίδης, που έμεινε γνωστός ως ο «κύρης της Ρω».

Αντεξε στο νησάκι τρία χρόνια. Οι προστριβές με άλλους δύο, που ήρθαν στο νησί, αλλά και τα επεισόδια με λαθρομετανάστες, τον ανάγκασαν να πάρει την απόφαση να φύγει. Τον «πρόδωσε» η καρδιά του το 1998 και πέθανε σε ηλικία 50 ετών.

Πηγές

vrellis.gr | el.wikipedia.org | ellas.pblogs.gr